

آنجا که پیشرفت آغاز می شود

اگر چه این امر از دیرباز در تمام کشورهای جهان از جمله ایران وجود داشته و دارد. اما از آنجایی که این شیوه به خصوص در ایران به طور سنتی صورت می گرفته و می گیرد لذا شرایط و مقتضیات زمان می طلبد کشورمان همانند سایر کشورها در شیوه اعزام دانشجو، بازنگری عمیقی به عمل آورد. چون که امروز اعطای بورس و اعزام دانشجو به خارج به شیوه قدیمی و سنتی، علی رغم سرمایه گذاری و هزینه های بسیار بالا، بازده مورد انتظار را ندارد. پس لازم است اعزام دانشجو شکل نوینی به خود بگیرد تا بهره وافر از آن حاصل گردد، که البته در سال های اخیر مسئولان امور با درک واقعیت ها، در جهت ارتقاء علمی کشور اقدام به سنت شکنی و زدودن تابوها کرده اند و اگر امروز این فرایند سرعت بیشتری به خود بگیرد به زودی نیروهای انسانی متخصص مورد نیاز تامین و در نتیجه ایران از یک کشور در حال توسعه به یک کشور پیشرفته تبدیل خواهد شد و بدون شک نام آن در ردیف نام کشورهای شمال قرار خواهد گرفت و در آن موقع مورخان نیز خواهند نوشت «آنجا که پیشرفت آغاز می شود».

فرهاد رحمتی

«آنجا» که ویرانه پایان می پذیرد»، نام کتابی است که سال ها پیش به وسیله یک مورخ جوان انگلیسی نوشته شد. او در این کتاب مرزهای دانش، را ناممتمن دانست، دانش و شرارت را در کنار یکدیگر قرار داد، سپس نتیجه گرفت که «دانش انسان را از محور خویش بیرون انداخته است» و باید جلو پیشرفت آن را گرفت. این نگرش بدبینانه او نسبت به علم و دانش، واکنش بسیاری از اندیشمندان و محافل علمی را برانگیخت، به طوری که یکی از این اندیشمندان در نشریه «دانشمند نو» چاپ انگلستان «تئودور روزاک» را «مردی رمانتیک» نامید و از او خواست تا در برابر «دادگاه عقل» حاضر شود و بپذیرد که این ادعایش ناشی از حال و هوای ابری جنگ جهانی دوم بوده است.

از نظر منتقدان تئودور روزاک، عطش «مجهول»، هیچگاه نمی گذارد، قطار سریع السیر دانایی از حرکت باز ایستد و همین عطش است که روز به روز تشنگان علم را به این سو و آن سو می کشاند و نمی گذارد آنها در چهار دیواری جزوه ها و منابع مندرس، سکنه گزینند. بلکه آنها را بیش از پیش علاقه مند می سازد تا در پرتو زمان «حال» خواست های دوران خود را برآورده کنند و همه چیز را با «اکنون» مقایسه نمایند و خلاصه این که نوگرایی را در جوهر اندیشه رنگین تر کنند.

بنابراین در این صورت است، که بذر فرهنگ سرزمینی، در سرزمین های دیگر افشاند می شود. بدون شک یکی از بهترین شیوه های بذر افشانی فرهنگی همان اعزام دانشجو به خارج است.

